

Göra som man vill

Marie-Louise Ekman i sällskap med Sister Corita Kent,
Mladen Stilinic och Martha Wilson

Tensta konsthall 18.10.2012—13.1.2013

facebook

Tensta konsthall

Huvudpersonen i utställningen **Göra som man vill** är Marie-Louise Ekman, tongivande konstnär i gruppen kring tidskriften Puss på 1960-talet, filmskapare, senare professor på Kungl. Konsthögskolan och idag chef för Dramaten. Till skillnad från många jämnåriga manliga kolleger i Sverige dröjde det till 1990-talet innan Ekman fick ett bredare genomslag. Det hindrade henne inte från att envetet arbeta vidare med konst, film och teater. Tensta konsthall presenterar nu hennes konstnärskap för första gången i ett internationellt perspektiv. Vardaglig surrealism, popkultur, cross dressing och politisk satir sysselsatte andra konstnärer under samma tid—fast på andra platser och i helt andra sammanhang.

Marie-Louise Ekmans (född i Stockholm 1944) ställning inom svensk konst är idag betydande, men hennes konstnärskap har sällan ställts mot besläktade tankegångar hos konstnärskolleger internationellt. I **Göra som man vill** får hennes konst möta tre andra egensinniga konstnärskap vars intressen och arbetssätt är besläktade med hennes. Utställningen fokuserar på Marie-Louise Ekmans verk från sent 1960-tal till

hjälp av en lekfull naivism som lätt slår över i absurdism. Hon var en av de första konstnärerna i Sverige som bejakade den populärkultur som folkhemmet erbjöd, och hon gjorde det från en ung kvinnas perspektiv men även från barnets utgångspunkt. Konservburksetiketter, serietidningar, politiska satirteckningar och modeassembleringar ingår i hennes popnaivism—en blandning av popinflenser och naivism—med inslag av surrealism. Hon upphöjer flickrummets färg- och formvärld till estetik, med rosa som ledfärg, och pysslandet blir en metod. De noggrant utförda målningarna visar inga penseldrag. I flera serier av målningar från 1970- och 80-talen gör hon kända manliga konstnärers verk, bl a Sandro Botticelli, Diego Velazquez, Pablo Picasso, Piet Mondrian och Olle Baertling, till sina genom att omforma dem och sätta in dem i nya sammanhang. Måleri, seriegrafi, tygapplikationer, objekt, film, TV-serier och med tiden även pjäsförfattande och teaterregi ingår i hennes repertoar.

Den grundläggande metaforen i Ekmans konstnärskap är just teatern med rollspel, masker, korsklädsel, scenografier mm. 1969 spelade hon sig

sent 1980-tal och inkluderar på samma gång arbeten från samma period av Sister Corita Kent (Los Angeles), Mladen Stiljinovic (Zagreb) och Martha Wilson (New York). Det är tre konstnärskap som vid en första anblick tycks väsensskilda men som vid närmare granskning visar sig dela grundläggande hållningar. De har alla gått sin egen väg och med lekfullhet gjort det som varit nödvändigt för den egna konsten snarare än att följa förväntade banor. Det personliga, hur man lever, blir politiskt hos dem alla och dessutom har de en anti-auktoritär livshållning. På olika sätt har var och en av dem också arbetat med att göra andras konst möjlig och att sprida den.

‘Man får göra som man vill’ upprepas flera gånger av den lilla flickan i Ekmans filmregidebut **Mamma, pappa, barn** (1977) när hon får nog av sina trötta och distraherade föräldrar och sin frustrerade mormor. Relationer och möten mellan människor spelar en central roll i Ekmans konstnärskap alltsedan debuten på Galleri Karlsson 1967. I vardagligt banala scener, ofta i borgerlig hemmiljö, överskrids politiska, erotiska och konstnärliga tabun med

själv i Öyvind Fahlströms film **Du gamla du fria** och 1976 gör hon samma sak i den egna debutfilmen **Hallo baby**, med manus av Ekman och regi av Johan Bergenstråhle. Hennes filmer, TV-serier samt teaterpjäserna avviker från klassiska genrer och grepp: de saknar för det mesta linjär dramaturgi, det dockskåpsliknande bildrummet är trångt och tagningarna kan bli mycket långa. Konstruktioner blottas och överdrifter och konstgjordhet odlas. Inte minst glidningar i språkets betydelse försätter betraktaren i ett tillstånd av stimulerande osäkerhet. I filmen **Stilleben** (1985) kollapsar t ex det vanliga språket och skådespelarna övergår som om ingenting har hänt till att prata ett engagerat låtsasspråk. Även i det detaljrika måleriet byggs bilden ofta upp som en scen med karaktärerna, vare sig de är människor eller föremål, placerade frontalt och på annat sätt väl synligt. Bilderna tenderar att vara berättande men logiken följer sällan det som anses normalt. Istället inträffar det oväntade och det märkliga som i Ekmans händer dock framstår som både förståeligt och självklart.

Som professor på Kungl. Konsthögskolan i Stockholm på 1980-talet—den första kvinnliga professorn i skolans historia—var Ekman inte bara en inflytelserik lärare utan också initiativtagare till den första videoavdelningen på en nordisk konstskola. Själv relegerades hon från Östermalms Kommunala Flickskola och hon har inte slutfört någon formell utbildning. En viktig aspekt i hennes konstnärskap är hur konsten blir till, presenteras och sprids. 1960-talets handgjorda teddyböcker, handväskor och andra bruksföremål såldes till låga priser på gallerier och i andra sammanhang och att arbeta med seriegrafi och oljetryck gjorde det möjligt att mångfaldiga en bild och sälja den billigt. Om hennes spelfilmer och galleriutställningar främst nått en liten men entusiastisk publik så kunde TV-serierna, bl a **Målarskolan** (1990), ses av desto fler. Ett uttryck för att hon gått sin egen väg är att hon under sina första tjugo år som konstnär varken accepterades av det modernistiska etablissemanget, kvinnorörelsen eller den politiska konstscenen. Själv hävdar Ekman att 'konstnär' är den enda kategori hon kan placera sig själv i.

i onummerad upplaga på gallerier och marknader, i kyrkor och medborgarhus. Det hände även att försäljningen skedde i kringkörande bilar.

Född som Frances Elizabeth Kent i Fort Dodge, Iowa, 1918 blev hon nunna 1938 och så småningom en stark röst för 1960-talets moderniserade variant av katolicism. Tillsammans med sina medsystrar vid the Immaculate Heart of Mary Community ville Corita minska avståndet mellan det religiösa och det världsliga genom att förhålla sig direkt till människors liv och erfarenheter. Nunnorna bar t ex vanliga klänningar och vissa av dem permanentade t o m håret. De influerades av konsten på olika sätt och förvandlade bl a den religiösa högtiden Mary's Day till en lekfull happening. I sin undervisning uppmanade Corita studenterna att låtsas att de var ett mikroskop och de kunde skickades ut på stan för att under två timmar i detalj studera vad som händer på och runt en bilverkstad. Los Angeles gatukultur förblev en viktig inspirationskälla i hennes eget arbete.

Den här livsbejakande och

Sister Corita Kent (1918–1986) var en 'rebellisk modern nunna' som gjorde sig känd som grafiker och karismatisk konstlärare vid Immaculate Heart College i Los Angeles. Sister Corita lärde sig under 1950-talet silkestryck samt serigrafiska tekniker. Det är dock främst hennes djärva visuella stil under 1960-talet, liksom Ekman inspirerad av kommersiell kultur, med spirituella, poetiska och sociala budskap som gjorde henne känd som konstnär. I trycken använde hon sig av texter av t ex författarna Langston Hughes och Gertude Stein, the Beatles och den radikale katolske prästen och fredsaktivisten Daniel Berrigan men också texter från reklam, vägskyltar, veckotidningar, psykedeliska konsertaffischer och Bhagavadgita. Hon klippte och klistrade, skapade nya sammanställningar för språkliga uttryck och bilder och var särskilt intresserad av typografi. Orden blev allt viktigare i 1960-talets rika tryckproduktion—under 1965 gjorde hon inte mindre än 35 bilder som trycktes i 100 ex vardera—och till slut blev orden själva till bild. I trycken höjde hon rösten mot t ex fattigdom, rasism och USAs krig i Vietnam. Hon såg alltid till att trycken såldes till ett lågt pris och

auktoritetskritiska hållningen väckte uppmärksamhet med artiklar om och konstprojekt av Sister Corita i allt från The New York Times och The Washington Post till Harper's Bazaar och Look. Hennes kurser och föreläsningar drog en stor publik och hennes eklektiska men lätt igenkännbara stil gav upphov till begreppet 'nunnekonst'. På många sätt fungerade hennes konst som en social process. Hon fick dock snabbt mothugg av biskopen i Los Angeles och andra överordnade. Efter att ha lämnat den religiösa ordern 1968 började hon även skapa större beställningsverk, bl a dataskärmspaneler och reklamkampanjer. I den här utställningen visas ett urval tryck från 1960- och 1970-talen.

Mladen Stitlinovic (född i Belgrad 1947) är verksam i Zagreb, där han sedan sent 1960-tal gjort ett tydligt avtryck med sin poesi, experimentfilm och bildkonst. I likhet med Ekman är Stitlinovic självlärd och har egensinnigt tagit sig an språket som en del av ett ideologiskt system, som samtidigt skapas av språket. Ibland är resultatet collage och handgjorda böcker, ibland målningar och fotografi som också bär spår av handens avtryck. Genom

att förlöjliga det forna Jugoslaviens nationalistiska och politiska symboler gör han bruk av både humor och subversion, bl a i användningen av färgerna rött och rosa. Rött som det politiska systemets färg omkodas och avideologiserats och rosa tas upp som urvattnat rött men också som den icke-heroiska rokokons, njutningens och småborgerlighetens färg. Slagord, plakat och banderoller är andra former och tekniker som han lånar från den officiella makten och sedan imiterar och förändrar efter eget huvud. Materialen är enkla och tilltalet är ofta lakoniskt, som i fotosviten **Förhållandet mellan fot och bröd** (1977) där kameran registrerar hur konstnären sparkar en bit bröd mot en vägg till det går sönder. Brödet blir här en symbol för något ensidigt positivt som makthavare kan förneka befolkningen och som konstnären utmanar.

Liksom många andra konstnärer inom det sk 'neo-avantgardet' tolererades Stilinovics verksamhet av den officiella maktapparaten men han åtnjöt inte det stöd i former av gratis ateljéer och beställningsverk som de accepterade konstnärerna fick. För att få tillgång till filmutrustning och film startades

hur man manipulerar det som man själv blir manipulerad av. När verket kom till var arbete en central del av den officiella retoriken i det statsocialistiska Jugoslavien där alla medborgare gavs arbete och förväntades arbeta flitigt. På samma gång kritiserades de konceptuellt orienterade konstnärerna för att inte lägga ner tillräckligt med 'arbete' i sina verk. Under det senaste decenniet har Stilinovics verk om arbete ofta lyfts fram i diskussioner om det postfordistiska sättet att organisera arbete under nyliberalismen, med självmotivation och utsuddade gränser mellan arbete och fritid som återkommande teman. Verket **En konstnär som inte kan prata engelska är ingen konstnär** har sitt ursprung i en föreläsning som Stilinovic höll på serbokroatiska 1979 på de Appel i Amsterdam. Det var ett av de första tillfällena som han ställde ut utomlands och redan då hade konstvärlden ett inofficiellt språk som både inkluderar och exkluderar människor beroende på bakgrund och andra omständigheter. Ett urval av hans verk från 1970- och 1980-talen visas i **Göra som man vill**.

studentfilmklubben Pan 69 och under perioden 1970-75 gjorde han tio experimentfilmer. Liksom många av sina kolleger anordnade han utställningar i sin lägenhet och under tio år drev han ett icke-kommersiellt galleri för den icke-officiella konsten, Extended Media Gallery (PM Gallery). Han har också arbetat med performativa aktioner i det offentliga rummet, t ex som en av sex medlemmar i gruppen Group of Six Artist. Mellan 1975 och 1979 producerade, presenterade och distribuerade gruppen konstverk på torg, i parker och på flodstränder, i bl a Venedig, Zagreb och Belgrad. De myntade uttrycket 'utställningsaktion' för att beskriva de utåtriktade metoder som de använde för att göra sin konst offentlig. Det offentliga rummet har i sin tur påtagligt influerat hans arbeten, t ex vad som står på butiksskyltar och hur de tillverkas.

Konstnärens roll och funktionen hos ett konstverk är återkommande teman i Stilinovics produktion, t ex i det omtalade fotografiska verket **Konstnär i arbete (till Nesa Paripovic)** från 1978 som visar konstnären sovandes i en säng mitt på dagen. Stilinovics många mikrostrategier relaterar på olika sätt till frågan om

Martha Wilson (född i Philadelphia, Pennsylvania 1947) delar Ekmans intresse för hur kön formas och för det performativa. Genom att skapa nya tolkningar av begreppet identitet i konceptuella textbaserade verk, iscensatt fotografi och video har hon sedan början av 1970-talet varit banbrytande inom den feministiska konsten. Wilson framträder ofta själv i sina verk, t ex **A Portfolio of Models** (1974) där hon 'klär ut sig' till de olika kvinnoroller som samhället erbjuder henne vid den tiden och fotograferar sig själv i studiomiljö. Med hjälp av kläder, smink, ansiktsuttryck och kroppsliga poser uppträder hon som 'hemmafrun', 'gudinnan' och 'yrkeskvinnan' bland flera andra men ingen passade henne. Hon drar slutsatsen att hon kan objektifiera sin egen kropp, sitt jag, och på så sätt skapa ett spelrum för sig själv där hon kan testa alla möjliga roller och positioner. Konstnären återstår då som ett alternativ och hon konstaterar att 'konstnären opererar i det vakuum som är kvar när alla andra värden är förkastade'. I stark kontrast till den osynlighet som hon upplevde bland manliga kolleger i Halifax och New York gör hon i sina verk sig själv och de olika former av kvinnlighet hon tillskrivs

synliga och möjliga att ifrågasätta. När den legendariska kritikern och curatören Lucy Lippard 1973 bjöd in Wilson till den helkvinnliga utställningen **7.500** i Valencia, Kalifornien, beskrev hon Wilsons och de andra konstnärernas verk som 'expanding identity'. Wilson använder gärna parodi och det burleska för att tänja på identitetens gränser. Det blir tydligt i hennes konceptuella punkband **Disband** (1978-82) bestående av fem kvinnliga konstnärer, med bl a konstnären Barbara Kruger som gästartist, samt i hennes personifieringar av politikerfruar som Nancy Reagan och Barbara Bush. Parodin får också blomma ut i **Guerilla Girls** där hon var en viktig medlem. Genom att med en stor portion humor och fuskpäls lyfta fram fakta om den extrema ojämlikheten på museer och i tidskrifter och publicera dem på affischer och i annonser bidrog **Guerilla Girls** till att höja medvetenheten om sakernas tillstånd. De hävdade bl a att till fördelarna med att vara kvinna och konstnär räknas att 'man arbetar utan krav på framgång', 'man behöver inte delta i samma utställningar som män', 'man får uppleva hur ens egna idéer lever vidare i andras verk' och 'man behöver inte genomlida det pinsamma i att kallas

Utställningen introduceras av konsthallens personal kl 14 varje torsdag och lördag.

Utställningen är ett samarbete med **Henie Onstad Kunstsenter** i Oslo där den visas under våren 2013. I samband med utställningen i Oslo publiceras en katalog med texter av bl a **Silvia Eibelmayer**, **Katarina Wadstein Macleod** och **Kalliopi Minioudaki**.

Tack till **Pontus Bonnier**, **Fredrik Wachtmeister** och alla andra långivare som vill vara anonyma samt till **Angelica Knäpper**.

för geni?'

Många av Wilsons fotobaserade verk förebådar vad bl a **Cindy Sherman** kom att göra—och popularisera—senare. Hon har som konstnär och organisatör varit en tongivande person på **New Yorks konstscen** i flera decennier. Som grundare av det icke-kommersiella **New Yorkgalleriet Franklin Furnace** främjade Wilson konstnärspublikationer och olika former av tidsbaserad konst, särskilt performance. Genom verksamheten på **Franklin Furnace** kom hon också att hamna mitt i de sk 'culture wars' då den konservativa senatören **Jesse Helms** och andra attackerade konst som man ansåg vara pornografisk och på andra sätt obscen. Den främsta måltavlan var **Robert Mapplethorpe** men många fler råkade illa ut. Hälften av de konstnärer som utpekades av de konservativa, t ex **Karen Finley** och **Annie Sprinkle**, hade arbetat med **Franklin Furnace** som utsattes för ett flertal granskningar av myndigheterna. **I Göra vad man vill** ingår ett antal av Wilsons identitetsrelaterade och performancebaserade verk från 1970- och 80-talen.

Martha Wilson

1–6

1. Poserande: Åldersförvandling, 1973/2008, färgfotografi och text, 51×36
2. Poserande: Manlig imitator (Butch), 1972/2008, färgfotografi och text, 51×36
3. Dragposering, 1972/2008, färgfotografi, 51×38
4. Mitt autentiska jag, 1974/2008, svartvita fotografier med text, 85×58
5. Att fånga en man, 1972/2008, färgfotografi och text, 51×36
6. Disband arkiv 1978–1982, videodokumentation av punkbandet Disbands performancer, Martha Wilson, Ilona Granet, Donna Henes, Ingrid Sischy och Diane Torr, DVD, 2008, 39 min

Marie-Louise Ekman

7–36

7. Livet och döden, 1973, olja på duk, 124×137
8. Striptease, 1973, olja på duk, 63×90
9. Komposition IV, 1982, gouache på sidan, 62×48
10. En god natt-apparat, 1984, gouache på sidan, 58x62
11. Havslandskap med lukt, 1981, gouache

26. En Salvador Dali-man, en Picasso-dam, ett babymonument och en Olle Baertling tavla, 1980, gouache på sidan, 52x62
27. En Salvador Dali-man, Kalle Anka och en Olle Baertling-tavla, 1980, gouache på sidan, 42x50
28. Ett Dali-monument, ett Picasso-monument och en Olle Baertling-tavla, 1980, gouache på sidan, 57x79
29. Olle Baertling med Picassodamer, 1980, gouache på sidan, 103x133
30. En uppslitsad grod-monument och en Olle Baertling-tavla, 1980, gouache på sidan, 40x31
31. En uppsprättad krokodil-monument och en Olle Baertling-tavla, 1980, gouache på sidan, 40x31
32. Trasigt herrklassiker-monument och en Olle Baertling-tavla, 1980, gouache på sidan, 40x31
33. Monument och två Olle Baertling-tavlor, 1979, olja på duk, 68,5x89
34. Trasig dam-klassiker II och en Olle Baertling-tavla, 1980, gouache på sidan, 56x42
35. Fyra Olle Baertling-tavlor och tre monument, 1979, olja på duk, 82,5x99
36. Sovande Venus-monument och en Olle

på sidan, 25x30

12. En gatas mysterium och melankoli, 1982, gouache på sidan, 83x74
13. La Femme en bleu I, 1982, gouache på sidan, 64x55
14. Sömmen II, 1981, gouache på sidan, 46x60
15. En liten god natt-apparat, 1984, gouache på sidan, 30x35,5
16. Komposition V, 1982, gouache på sidan, 62x39
17. Två damer som pratar, 1976, akvarell på sidan, 19x26
18. Dam i ett rum, 1976, gouache på sidan, 30x34,5
19. Måltiden II, 1976, gouache på sidan, 46x53
20. Gråtande dam, 1976, gouache på sidan, 35x27
21. Venus födelse och en Olle Baertling-tavla, 1980, gouache på sidan, 92x80
22. Venus födelse, 1981, gouache på sidan, 50x60
23. Ett Venus-monument och ett konstnärspår, 1981, gouache på sidan, 42x48,5
24. Ett Venus-monument och en Olle Baertling-tavla, 1980, 83,5x97
25. Las Meninas, 1982, olja på duk, 240x214

Baertling-tavla, 1980, gouache på sidan, 70x56

Sister Corita Kent

37–53

- 37-38. Vägs skyltar (två delar), 1969, screentryck, 29×57
39. Någon var tvungen att bryta mot reglerna, 1967, 76×91
40. E, öga, kärlek, 1968, screentryck, 57×57
41. Gul ubåt, 1967, screentryck, 63×88
42. Stoppa bombningarna, 1967, screentryck, 45×63
43. T är för två, 1968, screentryck, 43×57
44. E är för alla och envar, 1968, screentryck, 43×57
45. Människan ska tända ljuset, 1972, screentryck, 30×42
46. Olika trummisar, 1967, screentryck, 64×46
47. Men, det är bara en sak som har makt, 1967, screentryck, 63×45
48. Djup lila, 1971, screentryck, 20×25
49. Vi måste bli vända upp och ned, 1972, screentryck, 63×63
50. Kanske kan vi uthärda, 1973, screentryck, 57×87
51. I vårt dagliga liv, 1973, screentryck, 57×87
52. Ingen rätt till frukterna, 1972,

screentryck, 63×63
53. Du ska inte låta dig bli förvirrad, 1973, screentryck, 57×87

Martha Wilson
54–56

54. Jag skapar bilden av min perfektion / Jag skapar bilden av min deformitet, 1972/2008, två färgfotografier med text, 48×64

55. Målad dam, 1972/2012, två färgfotografier och text, 75×37

56. En portfolio av modeller, 1972/2012, sex fotografier och text, 51×36

Marie-Louise Ekman
57–61

57. Hommage till Julia Pastrana, 1973, svarthårig, blandteknik, 95×55×25

58. Hommage till Julia Pastrana, 1973, vithårig, blandteknik, 95×55×25

59. På toaletten (Aftonsnabeln), 1971, litografi, 100×70

60. Hemma hos en dam, 1973, olja på duk och blandteknik, 50x60

61. Utan titel, 1976, gouache på konstsidan, 300×570, scenografi till filmen Hallo Baby (scenen är dock bortklippt)

Marie-Louise Ekman
76–102

76. Restaurang KB, 1973, olja på duk, 65x92

77. Interiör, 1972, olja på duk, 60×72

78. Jag, 1971, olja på duk, 22x26

79. Skåp I, 1971, blandteknik, plexi, 24x32x13

80. Skåp II, 1971, blandteknik, plexi, 24x32x13

81. Hemma hos en dam I, 1974, olja på duk, 22x26

82. Tittskåp med öppen spis och porträtt, 1973, blandteknik, 43x41x15

83. Exit, 1971, olja på pannå, 50 x 59

84. Middagen 1971, olja på duk, 52x63

85. Målarskolan, 1970, 72x103

86. Utan titel, 1968, grafik, 50x60

87. Dam och tapet, 1973, olja på duk, 55x48

88. Britt Edwall, 1972, olja på duk, 22×16

89. Walter Hirsch, 1972, gouache på sidan, 22×16

90. Man som vandrar från havet, 1974, olja på duk, blandteknik, 26x21,5

91. Skuggdam och blomtapet, 1975, olja på duk, 26x21,5

92. Inez på hotellrummet i Italien, 1973, olja på duk, 51x41

93. Dans/Dansösen, 1973, olja på duk,

Sister Corita Kent
62–65

62. Ropet som kommer att höras, 1969, screentryck, 29×57

63. Veckans nyheter, 1969, screentryck, 29×57

64. En passion för det möjliga, 1969, screentryck, 57×29

65. Häftig känsla, 1967, screentryck, 76×91

Marie-Louise Ekman
66–74

66. En gatas melankoli, 1983, 140x100

67. Exit, 59x50

68. Bra, 59x50

69. Mamma-pappa, 59x50

70. Till min älskade, 1973, 105x75

71. En dam och en hund, 1973, 45x32

72. En dam och en hund, 1973, 45x32

73. Bacchanal, 80x119,5

74. I djungeln, 77x100

Mladen Stilinovic
75

75. En konstnär som inte kan prata engelska är ingen konstnär, 1992, akryl på konstgjort silke, 140×430

51x62,5

94. Lisa och hennes mamma, 1973, olja på duk, 24×20

95. En dam, 1970, gouache på sidan, 22x15

96. Mycket mindre prat, 1970, gouache på sidan, 28x22

97. En målning, 1970, akryl på pannå, 16x22

98. Kvinna med huvud i mangelbord, 1970, gouache på sidan, 24,5x33

99. En dam som äter, 1970, gouache på sidan, 19,5x20

100. En hund, 1970, gouache på sidan, 27x36

101. En hund i sitt hem 1970, gouache på sidan, 39x28

102. En patient, 1970, gouache på sidan, 28x38

Martha Wilson/Guerilla Girls

103–104. Affischer Guerilla Girls, 103 71x28, 104 56x43

Marie-Louise Ekman
105–119

105. Porträtt av en samlare, 1976, olja på duk, 85x101

106. Lisa och Tant Fritzti, 1976, gouache på

siden, 45x55,5
107. Tandläkarmottagningen, 1976, gouache på siden, 81x75
108. Den blödande staden, 1976, gouache på siden, 27x22
109. Toaletten, 1976, gouache på siden, 27x34
110. Samtalet, 1976, gouache på siden, 22x28
111. En skuggdam som ritar en som skiter, 1975, olja och blandteknik på duk, 28x36x6
112. En skuggdam som målar en lampa, 1975, blandteknik, plexi, 28x34x6
113. Dom objudna, 1976, olja på duk, 65x92
114. Uppvaknandet, 1977, gouache på siden, 77x61
115. Teatermonologen, 1976, gouache på siden, 22x27
116. Publikkontakten, 1976, gouache på siden, 23x29
117. Det bittra slutet, 1976, gouache på siden, 19,5x26
118. Vardagsrum, 1976, gouache på siden, 89x109
119. Staden II, 1976, gouache på siden, 71,5x85

122. Carmen, kostymsskiss, 28x9

Mladen Stilinovic 123–129

123. Arbete kan inte existera, 1976, screentryck på papper, 44x69
124. Konstnär i arbete, 1978, 8 svartvita fotografier, 30x40
125. Arbete är ett ord, 1982, akryl på papp, 31x62
126. Arbete är sjukdom (Karl Marx), 1981, akryl på papp, 16x58
127. Arbetet är klart, 1977, akryl på konstgjort silke, 36x50
128. Förhållandet mellan fot och bröd, 1977, 8 svartvita fotografier, 30x40
129. DVD med filmdokumentation från aktioner utförda på 1970-talet av konstnärgruppen Group of Six Artists. 65 min

Marie-Louise Ekman 130

130. Dam och telefon, 1974, olja och blandteknik på duk 12x12
130. Dukat bord I, 1976, blandteknik, plexilåda, 15x15x5
130. Dukat bord, 1976, blandteknik,

Sister Corita Kent 120

120. Tio Regler för studenter och lärare: Corita om undervisning och fest. Vi har ingen konst: 26 minuter, Mary's Day 1964: 12 minuter

Marie-Louise Ekman 121–122

121. Harriet och Gunnar, originalteckning, 48x67
121. Klippdockan Gunnel I, 1972, originalteckning, 43x50
121. Klippdockan Gunnel II, originalteckning, 30x50
121. Katalog
121. Vernissagekort
122. Ett hus, originalteckning, 49x99
122. Kärleksföreställningen, affisch, 53x28
122. En äkta man och en ytlig kvinna, originalteckning, 17,5x27,5
122. Hos doktorn, originalteckning, 32x19,5
122. Las Meninas, skiss, 38,5x31,5
122. Svansjön, kostymsskiss, 28x9
122. Antigone, kostymsskiss, 28x9
122. Antigone, kostymsskiss, 28x9
122. Antigone, kostymsskiss, 28x9
122. Antigone, kostymsskiss, 28x9

plexilåda, 15x15x5
130. Dukat bord, 1976, blandteknik, plexilåda, 14x14x5
130. En dam i ett hus, 1976, litet trähus, 8x9,5x8
130. Kaninmiddag, 1976, blandteknik, plexilåda, 12x12x13
130. Flugsoffan, 1976, blandteknik, plexilåda, 12x10x12
130. Brottet, 1976, blandteknik, plexilåda, 12x10x12
130. Anna, 1984, blandteknik, glaskupa, d.7x12
130. I barnvagnen, 1976, gouache på siden, 12x15
130. En stängd dörr, 1975, duk i plexilåda, 34x13
130. Palm-Jack in the Box, 1970, blandteknik, teddy, 9x9x30
130. I afton dans, 1973, blandteknik, plexiglaslåda, 15x12x15
130. Playmate, 1973, teddy, syntetpäls, 10x15
130. Playmate, 1968, prototyp, teddy, 15x23

Marie-Louise Ekman 131

131. Den falska människan, 1981, 90 min, radiopjäs

Filmprogram på Tensta konsthall
18.10 2012—13.1 2013

Onsdag Öppet kl 11–21

- 11:30 Marie-Louise Ekman: **Hallo baby** (1976, 106 min)
13:30 Marie-Louise Ekman: **Mamma, pappa, barn** (1977, 30 min)
14:00 Marie-Louise Ekman: **Moderna människor** (1983, 101 min)
16:00 Marie-Louise Ekman: **Den hemlige vännen** (1990, 79 min)
17:30 **Målarskolan** (1990, 20 min x 10)
dock inte alla onsdagar eftersom vi ofta har seminarier då

Torsdag Öppet kl 11–18

- 11:30 Marie-Louise Ekman: **Stilleben** (1985, 110 min)
13:30 Marie-Louise Ekman: **Sagan om den lilla flickan och den stora kärleken** (1986, 24 min)
14:00 Allmän visning av utställningen
15:00 Marie-Louise Ekman: **Hallo baby** (1976, 106 min)
17:00 Marie-Louise Ekman: **Mamma, pappa, barn** (1977, 30 min)

Hallo baby (1976, 106 min) är en till viss del självbiografisk film där Marie-Louise Ekman spelar huvudrollen och har skrivit manus. Den följer en liten flicka från uppväxten i en storstad på 1950-talet genom vuxenblivandet. Regi av Johan Bergenstråhle och scenografi av Carl Johan De Geer.

Mamma, pappa, barn (1977, 30 min) med manus av Marie-Louise Ekman är hennes regidebut. Kortfilmen handlar om ett dygn i en familjs liv där en liten flickas starka vilja står i kontrast mot en trött mamma och smygdrickande pappa. Flickan betonar flera gånger att ”man får göra som man vill” och gör också så. Bl a Krister Henriksson och Liselott Nilsson medverkar.

Sagan om den ensamma damen (1977, 5 min) utgår från Marie-Louise Ekmans barnbilderbok med samma namn. Uppläsare är Margaretha Krook.

Moderna människor (1983, 101 min) handlar om en kortväxt stum flicka med ett litet barn som bor i en lägenhet med en olycklig syster. Filmen följer

Fredag Öppet kl 11–18

- 11:30 Marie-Louise Ekman:
Målarskolan (1990, 20 min x 10)
15:00 Marie-Louise Ekman: **Den hemlige vännen** (1990, 79 min)
16:00 Marie-Louise Ekman: **Sagan om den ensamma damen** (1977, 5 min)

Lördag Öppet kl 12–17

- 12:00 Marie-Louise Ekman: **Hallo baby** (1976, 106 min)
14:00 Allmän visning av utställningen
15:00 Marie-Louise Ekman: **Stilleben** (1985, 110 min)

Söndag Öppet kl 12–17

- 12:00 Marie-Louise Ekman: **Mamma, pappa, barn** (1977, 30 min)
12:30 Marie-Louise Ekman: **Sagan om den lilla flickan och den stora kärleken** (1986, 24 min)
13:00 **Moderna människor** (1983, 101 min)
15:00 **Hallo baby** (1976, 106 min)

systrarnas förberedelser av en julmiddag. Bildrummet liknar teaterns och tagningarna är långa. Med bl a Annikka Nuora och Ulla-Britt Norrmann.

Stilleben (1985, 110 min) skriver och regisserar Marie-Louise Ekman för filmbolaget Hinden. Filmen startar med en man i 1700-talsinspirerad klädsel som från ett buskage smyger på en liten gungande flicka. Flickans barnsköterska ingriper och ger sin in i leken som leder till att det vanliga språket bryter samman och ett helt nytt uppstår. Bland skådespelarna finns Philip Sandén och Johannes Brost.

Sagan om den lilla flickan och den stora kärleken (1986, 24 min) porträtterar en vuxen kortväxt kvinna som ger sig ut i världen för att leta efter sin prins. Hon skildrar barnet i den vuxne och det vuxna i barnet. Gudrun Brosts berättarröst leder handlingen framåt.

Den hemlige vännen (1990, 79 min) gjorde Marie-Louise Ekman efter flera års uppehåll i filmmakandet. Den skildrar en lek med roller och identiteter, där bl a Margaretha Krook, Ernst-Hugo Järegård

och Gösta Ekman spelar en fru, en make och en vän som iklär sig varandras kläder och roller.

Målarskolan (1990, 20 min × 10) skriver och regisserar Marie-Louise Ekman som en serie i tio delar för Sveriges Television. Den kretsar kring livet för studenter och lärare på en konstskola. Varje avsnitt slutar med ett sångnummer av något slag. Med bl a Tommy Körberg och Örjan Ramberg.

Dröm och verklighet: En serie seminarier med utgångspunkt i Marie-Louise Ekmans konstnärskap

Ett samarbete mellan Institutionen för kultur och kommunikation, Södertörns högskola, Tensta konsthall och ABF

Fredag 19.10 kl 15–18

Om rollbyten, korsklädsel och konstnären som joker, presentationer av och diskussion med konstnären Martha Wilson och curatorn/ konstvetaren Silvia Eibelmayr. På engelska.

Fredag 16.11 kl 15–18

Ett vardagsrum, föreläsning av konstvetaren Katarina Wadstein Macleod. På svenska.

Onsdag 21.11 kl 18:30

Mycket mindre prat: Marie-Louise Ekman i samtal med Maria Lind, chef Tensta konsthall. På svenska.

Fredag 30.11 kl 15–17

Kvinnor och P/pop innan “det teoretiska” och “bad girls”, föreläsning av konstvetaren Kalliope Minoudaki. På engelska.

Söndag 13.1 kl 13–15

Stockholm i Popens minut, föreläsning av konstvetaren Annika Öhrner. På svenska.

Mer information om varje seminarium
www.tenstakonsthall.se

Göra som man vill

Marie-Louise Ekman i sällskap med Sister Corita Kent,
Mladen Stilinovic och Martha Wilson

Tensta konsthall 18.10.2012—13.1.2013

